

nævntes Vedkommende er temmelig upraktisk, dels fordi Skipperne oftest ville være uskyldige i Oversejlingen, dels fordi Fiskerne sjældent ville kunne finde Gjerningsmanden eller faa Ansvar gjort gjældende, og Fiskerne derfor ere bedre tjente med at vare sig i Lide end at stole paa en eventuel Erstatningsfordring, have vi indskrænket Bestemmelsen om Skipperens Erstatningsansvar i Paragrafens andet Stykke til kun at gjælde faste Fiskeredstaber. Vi indrømme imidlertid, at der kan forefalde Tilfælde, hvori Oversejling og Udelæggelse af løse Redstaber kan være Følge af en hensynsløs og utilbørlig Fremfærd, som ikke bør være ansvarsfri; men vi antage ogsaa, at Paragrafen i slige Tilfælde heller ikke vil være til Hindrer for Anvendelse af almindelige Erstatningsregler.

§ 7. Det i første Stykke af denne Paragraf indeholdte Forbud rammer saavel de engelske „Trawls“ og de hollandske „Scrobnet“ som de tydske „Zeefen“ og de i Loven af 9de Marts 1872 ommeldte „Drive- eller Bundslæbevaad“ samt overhovedet alle de Fiskeredstaber, der have det tilfælles at bestaa af en stor med eller uden tilhæftede Arme opstillet Sejl (Hov, Kalv), der, nedstøvet til Havbunden, slæbes hen over denne, idet den er sat i Forbindelse med et Fartøj, der bevæges fremad paa forfjællig Maade og kan optage i sig alt, hvad der kommer paa dens Vej.

Til nærmere Vejledning ved Bedømmelsen af de nævnte forfjællige Redstabers Bestaffenhed og Brugsaade tilføjes, at de alle i Anvendelsen have det tilfælles, at de føres frem af et Fartøj i Drift eller for Sejl, og at Undersiden i Redslabets opspilede Indgang maa følge Bunden skarpt: det er et bundslæbende Drivevaadstykke (trawl-fishing). Redslabets Størrelse væltes efter Stedet, hvor det skal bruges, saaledes at det paa det dybe og mere udstrakte Hav (det bruges dog neppe paa synderlig større Dybder end 20 Favne, helst derunder indtil 4 Favne) maa have et større, i Fjorde og Sunde med grundere Vand et mindre Omfang; den dragende Kraft afskaffes derefter i Forhold til Størrelsen, og efter som denne er forfjællig, bruges til Dragningen ligesaa 4 til 50 Tøns drægtige Fartøjer. Under Navnene „Trawl“ og „Scrobnet“ sigte vi, forsaavidt vi heri Landet have haft Vellykke til under den jydskke Beflyst at gjøre deres Betjendstaber, kun til de vældige, klobset tilrebede Kætopser uden Arme, hvis Indgang for oven spiles ved en Træboim, og som der ved Stangjern m. m. kan gives en saadan Tyngde, efter Dybden, de bruges paa, som er fornøden for, at de kunne følge Bunden. Da Bestemmelsen er at fange fornemmelig den Gladfisk — Pig-, Slethvarrer og Tunger —, som er mest søgt paa Londons og Hamborgs Torve, ere Waakterne store, og der synes derfor ved Brugen at være mindre Fare forbunden for at medtage Yngel og umoden Fisk. De drages, følgende agterud efter Fartøjerne, disse efter Omstændighederne for fulde Sejl, og det vil, selv for den med Fiskemaaden Ukjendte, slaa klart, at et saa svært Redstak, der holdes i Gang med saadan Kraft, rydder op, hvor det kommer. Det egner sig ikke for Brugen uden til Hav, hvor der er Dybde og Rumleplads (f. Ex. Doggersbant); skulde det tænkes anvendt i vore Fjorde og Sunde og selv uden aabne Kyster paa grundere Vande, vilde det volde en Forstyrrelse og Udelæggelse, som ikke kan bestaa med vore Fiskeriers Læve. Dets Brug bør derfor efter vore Forhold afværges, saavidt det danske Soterritorium rækker; det maa henvises til de større Havstrækninger, og da Fiskeriet her er frit, er Omtale af dets eventuelle Skadelighed paa disse Steder ikke nødvendig; men vi undlade ikke at henvise desangaaende til de lærerige Meddelelser, som findes i „Tidskr. for Fiskeri“ 7. Aarg. S. 41 flg. „Om Havfiskerienes Udtømmelse“. — Derimod have Affødninger af disse „Trawls“, de tydske saakaldte „Zeefen“, siden 1871 fundet Vej til vore Smaaavande, Sunde, Fjorde og mere lavvandede Kyster, hvor de under Navnet „Drive-“ eller „Bundslæbevaad“ hos den fiskebefolkning have vakt en Uro og Usfred, som sine Steder er ndartet til Selvlægt mod Fjendskabsstyrkerne. Disse Slæbevaad ere i Indretningen for saa vidt forfjællige fra de foromhandlede store Trawls derved, at de have 2 kortere Arme, en til hver Side af Indgangen, ingen Epilebom, men kun den fornødne Vægt af Sten for at holde Underlivet til at følge Bunden, — og i Brugen derved, at de føres frem ved Rorer, fastgjorte til Enden af 2 Udliggere, for og agter i vedkommende Fartøj, der ligger tværs for bakkede Sejl; at Tykket af disse Vaad, der drages af en efter deres Størrelse afskaffet moderat Kraft, maa virke mindre voldsomt, end det af de foromhandlede større, er en Selvfølge. Men da Jangstens Formaal er Val, som udføres levende til Preussens, og de derfor ere bundne meget smaamaskede, blive de opfiskende for den Yngel og umoden Fisk, som falder for, og de medtage saaledes det Ubrugelige med det Brugelige (se forresten Udv. Prot. S. 11 2den Ep. fig.). Naar det fremdeles mod dem er anført, at de bestadige, oprive og ved gjentagen Overfaring odelægge Havbundens Plantevæxt og Fiskenes her affatteæg, at de for en stor Del tilintetgjøre det lavere Dyreliv paa de Steder, som de overflæbe, og derved berøve Fiskene deres vigtigste Fødeemne, og endelig forstyrre den omboende Befolknings andet Fiskeri, saa skulle vi i det Følgende undergive disse Beskyldninger en nærmere Provelse.

Derjom Fiskene vare et af Naturen en Gang for alle frembragt Produkt, som ikke ved samme Naturs Kræfter yderligere forøgedes, f. Ex. som Metaller eller Mineralier, saa at der kun var Spørgsmaal om, hvor hurtig eller langsomt man skulde tilfæde Fiskerne at optage og gjøre sig en Fortjeneste af dette Naturprodukt, da maatte man mulig erkjende, at det Redstak, der hurtigst